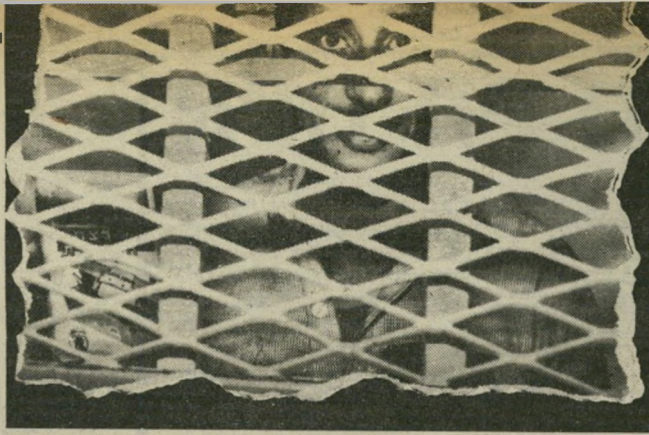

מישפט רצח, בו נאשם אלכסנדר ווייאן כי רצח את שכנו ביריה על רקע סיכסוך שכנים בלתי-ברור, לא זכה בסיקור עיתונאי נרחב. הסיבה לכך היתה פשוטה: לא היה במישפט זה עניין מיוחד. עבירות כאלה שכיחות למדי, ואם אין עובדות דרמטיות מיוחדות, או רקע רומנטי, מקרישים להם העיתונים שורות ספורות בכרוניקה היומית.

כתבת העולם היתה נכחה בכמה מישיבות המישפט, ומצאה עניין מיוחד באישיות של הנאשם. היא חשבה כי יש מקום לספר לציבור על עולה מרוי סיה, ארם משכיל ואינטליגנטי, שמצא

מכתבים מהנלא

ו-לשחק באובייקטיביות, או גם להגדיל סנסציה.
גברת אלון מוסיפה לי כמה תארים מחמיאים שאין לי, כמו פרופסור ואסיר-ציון. אני לא צריך אותם, די לי מה שיש לי באמת: מהנדס, דוקטור למתמטיקה ודיסידנט ופעיל-עליה לשעבר. אם הגברת אלון חושבת שסילוף אמת והשמצות אפשר לתקן בעזרת תוארים מווייפים — טעות בידה.

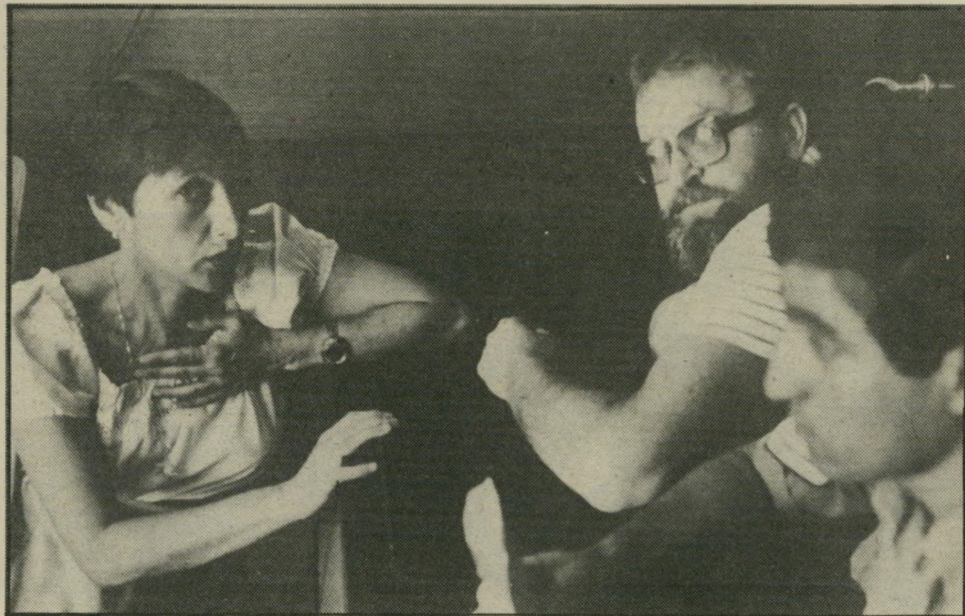
עד כאן דיברי המכתב.
הר"ר ווייאן סיים את מכתבו בהצעה לזרוק עיתונאים כמו הגברת אלון מהעיתונות הישראלית, למען

"משרתי האליל מחרבנים בבית המיקדש!"

ערך העיתונאות, שבו כל-כך אוהבים להשווין אנשים כמו הגברת אלון. אני מודה לר"ר ווייאן על מכתבו, למרות כל השמצות ומילות-הגנאי. נראה לי כי הטענה היחידה שיש לר"ר ווייאן היא כי המילים שנאמרו על-ידי עד במישפט נגד אשתו הודגשו מעל למה שנראה לו הוגן. על כך אין לי אלא לחזור ולומר כי מילים אלה נראו לי כהסבר היחירי להתנהגות האלימה של הר"ר למתמטיקה, מהנדס ודיסי-דנט, ששלף אקדח וירה בשכנו ללא סיבה נראית-לעין.

מכל מה שעלה עד כה במישפט אין כל הסבר אחר להתנהגותו של הנאשם. אני מבינה היטב כי אדם, שהוא נושא לכתבה כזו, איננו נהנה ממנה. כמו שבדוראי הוא סובל מעצם היותו נאשם ברצח. יתכן מאוד כי בית המישפט יחליט שאשתו לא אמרה מילים אלה, ויתכן גם שייצא זכאי בגלל עילה של הגנה-עצמית. אני מאחלת זאת מכל ליבי לר"ר ווייאן. אבל בשלב זה של המישפט, כך נראו הרברים לצופה אובייקטיבי.

כל כוונה לייחס לי סיבות פוליטיות או מניעים כוחניים, כספיים — מקורם כנראה בחינוך לערכים שקיבל הר"ר

נאשם-ברצח ווייאן ואשתו מאיה בבית-המישפט
אתה גבר! באת להרוג אותי או לאסוף קהל?"

את עצמו בשיכון של עולים בני כמה ערות, אשר הגיע לידי כך שגרם ביריה למות שכנו.

העולם הזה ניסה למצוא את מניעיו הנפשיים והחברתיים של הנאשם לעבירה חמורה זו, שבה קיפד דויד אמינוב את חייו. מאחר שמניעי העי-בירה לא עלו במישפט, ניסתה הכתבת להביץ את המניעים מתוך אישיותו של הנאשם כפי שהשתקפה מן העדויות, ובהתנהגותו של הנאשם בבית-המישפט.

אחרי קריאת חומר בפרוטוקול רשמית חלק מהעדויות, נכתבה הכתבה "הפרופסור נאשם ברצח" (הערך לם הזה 31.7.85).

כתגובה על הכתבה התקבל במערי-כת מכתבו של אלכסנדר ווייאן מבית-המעצר. המכתב הועבר למערכת על-ידי אשתו, שכתבה על המעטפה כי בעלה מאיים לפתוח בשביתת-דעב. עד שהמכתב יתפרסם. הגברת גם חזרה ויידאה בטלפון פעמים רבות כי המיכתב אומנם יתפרסם. הסיבה העיקרית, שבגללה כועס הכותב על העולם הזה, היא העובדה כי בכתבה צויין, ואף הודגש, כי אחד העדים, אחיו של המנוח, סיפר שיתכן כי הרצח היה

הגנה על האשה

ווייאן ברוסיה. ועוד משהו: בישראל אין צורך בשביתת-דעב, כדי להכניס מכתב לעיתון.

כדי שיהיה להם יותר קשה לשקר לו בעיניים. בסוף המכתב הוא מביא כמה עובדות, שלדבריו הובאו כדי לאזן את המאמר

תביעה מישפטית נגד אשתו... להשלמת התמונה בנקודה זו צריך להוסיף ששם אחיו של אמינוב, בקשר להאשמת אשתי בהסתה לרצח, מוזכר רק פעם אחת בין השורות של המאמר. באותו זמן שעם הנושא עצמו משחקת גברת אלון לאורך כל המאמר ומבליטה אותו גם תחת כותרת המאמר: "תהיה גבר! קראה מאיה לבעלה, הפרופסור למתמטיקה, שהניף את האקדח וירה..." ברור שגם מי שקוראים מאמרים מסוג זה בשיא הרצינות צריכים להסיק את המסקנה שהשקר על אשתי הוא אמת לאמיתה. ומה על הרוב, הקוראים מאמרים מסוג זה חפץ או רק כותרות? אם זה לא השמצה ורצח-אופי — מה כן?

(אחרי שהקדש חמישה עמודים בכתב-יד צפוף לנושא עיקרי זה, מטפל ווייאן גם בנושאים אחרים שהם פחות-מישקל, אך מעובדים באותו סיגנון. הוא טוען כי לא היה

היא מפרסמת מאמרים בלתי-אחראים ומשמיצים, הבנויים על חומר סלקטיבי, חצאי-אמת וסתם שקרים. כמו המאמר של גברת אלנה אלון עלי: משרתי-אליל, המחרבנים בבית-המיקדש שלהם. לא צריכים אחר-כך להתלונן שהמונים מאבדים אמונה באילים. (דיון ארוך זה על חופש העיתונות ומטרותיה, הוא רק הפתיח למכתב.)

עיתונאים כאלה מנצלים כוח שהחברה הפקידה בידם... לא לטובת החברה אלא לטובת הגאה אישית שלהם.

הפצצה שמאמר זה מעלה, שלא רק אני רצחתי את אמינוב... אלא שאשתי היא שהסיתה אותי לירות באמירתה "אתה גבר? באת להרוג אותי או לאסוף קהל?" כדי לנועו תביעה-דיבה מוזכרת. רה גברת אלון פעם אחת בין השורות, שזו בעצם טענה של אחיו של אמינוב. אבל היא לא מזכירה שאח זה של

נמנע, לולא קראה האשה, מאיה ווייאן, לבעלה: "אתה גבר? באת להרוג או לאסוף קהל?"

מאיה ווייאן הרגישה בשיחת-טלפון כי כל העניין איננו נוגע לה כלל, ואינו מעניין אותה, וכי היא רק מבצעת את בקשתו של בעלה.

להלן חלקים עיקריים מן המכתב הארוך:

אנשי-שמאל אינרסיוני מנסים לשכנע אותנו שחופש-עיתונות הוא ערך עליון של חברה אנושית, ושעיתונאים שמאלניים הם קדושים מעונים על מיונב של איל מורדני זה. אני לא אתוכח פה על השאלה האם חופש-העיתונות הוא ערך עליון אם לא עליון. זה שאני מקבל אותו לפחות כאחד הערכים החשובים לחברה הדמוקרטית הוכחתי לא במאמרים קליידעת ומישי-קל, המיועדים ליצור סקופ, אלא בפעילות הדיסידנטית שלי ברוסיה. אבל האם העיתונאים השמאלניים

לפירסום מכתב, אין צורך בשביתת-דעב

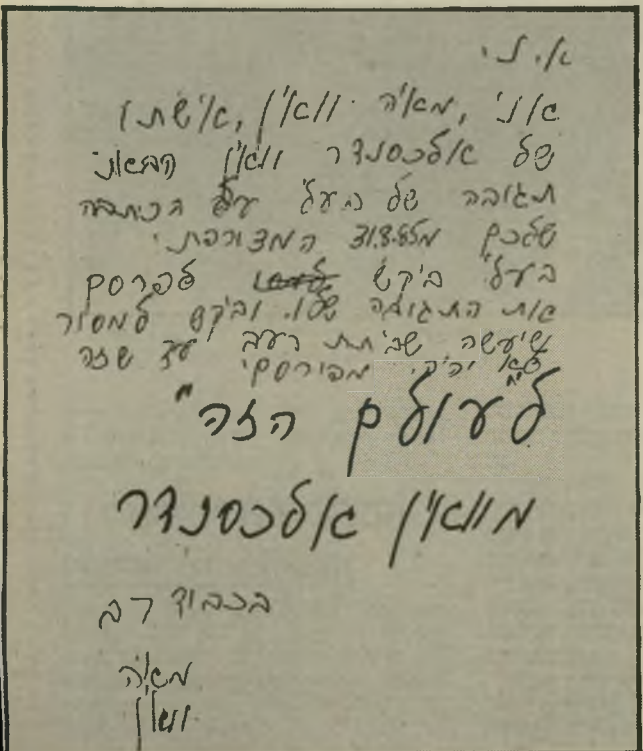
ישוב שעות במירפסת ואורב לשכן הבוכרי. הוא טוען כי התפרצותו במישפט לא היתה נגד עדה-תביעה. הד"ר בלון, אלא נגד עדה-תביעה אחרת. יתכן שהוא התפרץ גם נגד עדה-תביעה אחרת, אבל במיקרה ההתפרצות נגד הר"ר בלון הייתי נוכחת במישפט, ושמעתי זאת במו אזני.

הוא ממשיך בהסבר ארוך מדוע ביקש לחקור בעצמו את העדים.

(הנרצח) אמינוב השתתף בהתקפה עליי, ותפקידו היה די מכריע בזה שכלל קרתה יריה. (מכאן מנתח הנאשם את חומר-הראיות בצורה הנראית לו, והתור-מכת לדעתו בגירסתו, ומשמיץ את עדה-תביעה.)

על כל זה אין זכר במאמרה של גברת אלון, אין כל זכר גם לכך שלא בית-המישפט ולא התביעה קיבלו ברצינות את הטענה הזו של אחיו של אמינוב, וההוכחה לכך היא שאין

שלנו באמת מתייחסים לחופש-העיתונות כאל ערך כלשהו? אני טוען שהם מתייחסים אליו כאל ערך, אבל לא ערך רוחני, אלא ערך חמרני גרידא. ערך שממנו אפשר להפיק טובות-הנאה כמו כסף, שילטון, מעמדה-חברתי ופופולאריות לאריות באותם חוגים, שבהם מי שיותר משמיץ ומשוויץ הוא יותר פופולארי. כמו שאמר ישוע הנוצרי (בתרגום חופשי לעברית): "אל תגעו באיללים כי ידיים מלוכלכות" וזה דווקא מה שעושה העיתונות השמאלנית שלנו, כש-

הערת האשה על המעטפה
שביתת-דעב עד הפירסום